

Свен Нордквіст

ФІНДУС ІДЕ З ДОМУ

Зі шведської переклала Галина Кирпа

Невеличка Петсонова садиба була осяяна вранішнім сонцем. У кронах дерев щебетали й цвірінькали пташки. Джмелі, що вже прокинулися, гули в яблуневому цвіті, а від курника долидало ледь чутне кудкудакання.

Але один звук був не схожий на жодні інші звуки на хуторі.

Ось який то був звук: рип-скрип-рип-скрип-рип-скрип. І долинав він із Петсонового будинку.

Звичайні люди о четвертій годині ранку, як правило, ще сплять. Та в Петсоновій спальні перебувала істота, що не належала до звичайних людей, цебто кіт Фіндус.

Річ у тім, що у Фіндуса з'явилося власне ліжко. Справжнє маленьке ліжко, що добряче скрипіло, а котові дуже подобався той скрип. Тільки-но Фіндус прокинувся, він тут же заходився на ньому гарцювати. Рип-скрип-рип-скрип-рип-скрип!

Петсон вертівся на всі боки, силкуючись накрити голову подушкою.

— Який жах! — закричав він, сідаючи на ліжку. — ФІНДУСЕ! Невже ти не можеш поводитися тихо? Хіба ти забувся, що обіцяв мені вчора?

Фіндус перестав гарцювати. Він задумався.
— Що не сидітиму на димарі? — спитав він.
— Ні, зараз ідеться про інше, — відповів Петсон. — Я маю на увазі те, що ти обіцяв позавчора й позапозавчора.
— А... що не дражнитиму курей?
— Ні!
— Що нннебббу... — Фіндус у задумі став гарцювати трохи повільніше.
— Ти обіцяв, що не гарцюватимеш на своєму ліжку о четвертій годині ранку!
— Хіба вже четверта? — спитав Фіндус. — Я думав, що вже пів на п'яту.
— Це не має ніякого значення, — сказав Петсон. — У кожному разі гарцювати в ліжку ще зарано. Адже ти збудив мене, і робиш так щоранку, відколи в тебе з'явилося ліжко. Або перестань гарцювати або... перенесемо ліжко кудись в інше місце.
— Або перестати гарцювати... або перебратися? — спитав Фіндус.
— Або — або, — підтвердив Петсон.
Фіндус на хвилюку задумався. Потім сказав:
— Тоді я звідси переберуся.
Петсон витріщив на нього очі.
— Переберешся? — перепитав він. — Невже ти можеш отак просто взяти й перебратися звідси?

— А можу. Якщо мені забороняють гарцювати на ліжку, то можу, — відповів Фіндус.

— Але... чому б тобі не зачекати, поки я прокинуся, а тоді вже гарцювати?

— Так не годиться! Кіт повинен робити вранішню гімнастику відразу, як прокидається. Інакше в нього все тіло затерпне, як у старого діда, і він весь час спотикатиметься й вичворятиме казна-що.

— Атож, але все-таки... — сказав Петсон. — Перебиратися звідси?! Як тобі це спало на думку? І де ж ти житимеш?

— Ну-у, не знаю... певно, десь житиму, — відповів Фіндус. — У тебе, Петсоне, є де-небудь на садібі якась давня будівля? Не велика й не мала? Заввишки з хатину, тільки трохи нижча? Десь така, як... **ОСЬ ТАКА** заввишки, — вигукнув він, підстрибнувши мало не до стелі.

